

alt for mange af dette Tings Medlemmer, til at . . . (Korsgaard: Det er ikke destomindre Usandhed!) . . .

Formanden: Det ærede Medlem maa ikke afbryde Taleren.

Rode: Nuvel, jeg havde nu troet, at vi i denne Debat skulde blive fri for Karl I's Hoved, men det har vi altsaa ikke kunnet blive. Efter at jeg har hørt, at man fra konservativ Side nu mener, at Told vilde være en forstandig Foranstaltning for at hindre en alt for hurtig Stigning af Kronen, troede jeg ikke, vi nu ved denne Lejlighed atter skulde have hørt, at det, som savnedes i Valutaordningen, da det gjaldt at sikre Stigningen, netop var Guldtoled. Men Karl I's Hoved bliver man altsaa aldrig fri for fra konservativ Side, saa længe vi skal tale om Valutaordningen.

Jeg har tilladt mig at omtale Valutaordningens Formaal, dens Midler, den Maade, hvorpaa den blev bedømt, og dens Betydning, og kommer nu til et Par Ord om Nationalbankens Forvaltning af denne Ordning. Thi her er det jo utvivlsomt, at den store Forsigtighed, som Valutaordningen bar Præg af, og som jo i høj Grad fik sit Udtryk paa Grund af Nationalbankens vedholdende Modstand mod overhovedet at paatage sig nogen Forpligtelse til at holde Kronen oppe, at denne store Forsigtighed, den Langsomhed, i Bevægelserne over en lang Periode, som den udtrykker, ikke har fundet Sted. Her er der sket Ting, som ingen kunde forudse, da Valutaordningen blev givet, nemlig først og fremmest den store Arbejdsstandsning. Hvorledes den har virket, har det ærede Medlem Hr. Trier allerede skildret. Det er rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har sagt, at Ordningen i sig selv ikke satte nogen Maksimumkurs, ikke satte nogen Grænse opad, og at der altsaa ikke paahviler Nationalbanken nogen i Valutaordningen fastsat, lovmæssig Forpligtelse med Hensyn til Kursens Højde i det Tidsrum. Derimod ligger der i selve Valutaordningen noget andet. Der ligger i Valutaordningen Kravet om, at Svingningerne op og ned skulde ophøre. Det ligger i selve de Trin, som var skildret i den, og naar nu under Nationalbankens Ægide Kronen er steget ikke ad disse langsomme, brede Trin, men i flere Trin ad Gangen, i Spring opefter, saa ligger der ogsaa deri for Nationalbanken en ganske særlig Forpligtelse til ikke at lade disse Spring opad efterfølge af et Fald nedad,

thi det vilde være i Strid med Valutaordningen og den af Nationalbanken derigennem paatagne Forpligtelse. Derfor er ogsaa Nationalbankens Erklæring om, hvordan den ser paa Forholdene, en ganske simpel Følge af selve Valutaordningen og af Nationalbankens Forvaltning deraf. Og nu er det ganske sikkert ikke urigtigt, hvad der fra Nationalbankens Side er blevet sagt og ogsaa blev sagt i Valutaraadet, da Drøftelserne fandt Sted før Ordningens Tilvejebringelse, at Muligheden for Fartens Afgrænsning var yderst tvivlsom. Men naar man ser paa Nationalbankens Politik i den Tid, der er gaaet, navnlig i de sidste Maaneder, vil man se, at Nationalbanken ikke har gjort noget Forsøg, synligt for Omverdenen, paa at bremse den hurtige Stigning. Med andre Ord, naar Stigningen er sket saa hurtigt i den sidste Tid og til saa højt et Punkt, som Kronen nu staar paa, kan dette ikke betyde andet, end at Nationalbanken føler sig i Stand til at holde Kursen paa dette Punkt. Ogsaa dette giver jo Erklæringen Udtryk for, og ogsaa herfor har Udtalelser fra Nationalbanken under Forhandlingerne givet særdeles klare Udtryk. Og Nationalbanken nævnte jo ogsaa, paa hvilken Maade den mener sig i Stand til at sikre, at Kronen ikke falder igen, nemlig gennem de meget betydelige Beholdninger, som den har opsamlet, og som er til Raadighed ved Siden af den store ubrugte Kredit. Altsaa den Erklæring, Nationalbanken har afgivet om, at den under Svingninger indenfor et bestemt begrænset Omraade, hvilke naturligvis aldrig kan undgaas, hvad der, efter hvad alle kyndige siger, heller ikke var ønskeligt, vil kunne holde Kursen, er ganske naturlig, set ud fra den Forvaltning af Valutaordningen, som Nationalbanken har ført, thi hvis Nationalbanken ikke mente sig i Stand til at holde denne Kurs, vilde det have været ganske uforvarsomt, at den ikke havde gjort Forsøg paa at bremse den hurtige Stigning ved Midler af bankteknisk Natur, ved en tidligere Diskontonesdættelse.

Det første, som Valutaudvalget er enedes om at udtale, er derfor Ønsket om Fastholdelse af Kursen og Forberedelse af Fastlæggelsen deraf i selve Loven, naar Tiden maatte være inde dertil. Det næste, som Valutaudvalgets Udtalelser gaar ud paa, drejer sig da om Fremtiden. Det laa i Valutaordningen, at man inden de to Aar, som denne omfattede, skulde have tilendebragt sine Overvejelser og fastlagt den danske Valutapolitik's Endemaal, og man regnede da ogsaa med en af det ærede